

На всички радостъ ти бжди,
О, мое миличко дѣте,
Катъ агне кротко, и съ сърдце
На гължбица; за хубавецъ
Ще ази тебе да омджа,
И живота весело ще мине
Покрай познати и роднини!“
И тъй се спрѣха десетѣтъ,
Дарѣтъ си всѣка съ думи каза,
Слѣдъ тѣхъ се сетнята показа:
Не бѣ успѣла нито дума
Да каже тя на своя редъ,
Изпрѣчи се за мигъ отпрѣдъ
Неканената — зла бѣда!
Прѣдъ царьовата щерка тя
Зинá съ старешки си уста:
„Не канихте ме вий на пиръ,
Но вижте, ей ме най-подиръ,
Дарѣтъ си нося азъ сега:
„Тя на шестнадесетъ години
Бѣда ще срѣщне, ще погине,
Съ вретено ще се ободне
И въ снѣн навѣкъ ще да заспи,
Катъ цвѣтъ, прѣди да разцѣфти!“
Избѣбри тя и начаса
Се скри отъ хорскитѣ очи.
Но тазъ, която тамъ остана,
Неказани слова подхвана:
„Безъ редъ се ти лютишь надъ нея,
Надъ мойта малката царкиня,
Не смрътъ, а снѣн ще я закриля;
Ще дойде день, въ уреченъ часъ,
И тя ще се свѣсти тогасъ,
Но триста мина щатъ години,
Доклѣ снѣн ѝ да прѣмине
На моята царкиня малка,
И дълго ще живѣе тя